

at man fremtidig bør være mere forsigtig, og at man ikke kan bruge saadanne Mennesker til disse Anstalter.

Saa kommer jeg endelig til Forholdene paa selve „Hebron“. Saaledes som jeg ser paa disse Forhold, mener jeg, at det værste ved det hele er dette religiøse Hykleri, som har fundet Sted, dette, at Børnene skulle tvinges til at bede. Jeg har ikke noget mod Indre Mission, jeg tror, der findes virkelig ærligt tænkende Mennesker inden for denne Retning, og at selv Missionsmænd vilde sige, at det kun fører til Hykleri at tvinge Børn til at bede. Hun kunde maaske efter sin religiøse Overbevisning søge at faa Børnene til at elske Vorherre saaledes, at de kunde komme til at føle Trang til at bede til ham, men at tvinge Børn, vanartede Børn, til at bede, er et Bevis paa, at denne Kvinde ogsaa i religiøs Henseende ikke er normal. Der er sikkert ikke en eneste, der vil paastaa, at det er en virkelig religiøs Opdragelse. Det er jo rent forfejlet, hvad der saaledes kommer frem. Folk af den Retning, hun tilhører, bruge Pisk for at gøre Folk gudfrygtige og tro, at jo mere der lides her i Livet, jo større bliver Saligheden i det andet Liv. Det er en ret farlig Lære for Folk, der skulle opdrage Børn, fordi man bliver ufølsom overfor andres Lidelser.

Med Hensyn til Pryglene vil jeg sige, at jeg her maaske har en fra andre af mine Meningsfæller lidt afvigende Opfattelse. Den enkelte Straf i og for sig — jeg beder Dem lægge Mærke til Udtrykket „enkelte“ — staar ikke for mig som afskrækkende, men derimod dette, at der straffes Slag i Slag, Dag for Dag for nogle Smaaforseelser uden noget som helst System. Jeg vil i øvrigt sige, at jeg tror, man ikke kan naa til at afskaffe Straffereglementet for vore Opdragelsesanstalter i det hele, hvor vi have med Børn at gøre — det er mit Syn derpaa —, og som det ogsaa fra anden Side er fremhævet, kunne vi særlig ikke komme bort derfra, naar vi desværre have med vanartede Børn at gøre. Naar de ikke ville lyde, naar de ikke med det gode ville gøre, hvad man beder dem om, hvorledes skal man saa faa dem til det? Det strider — det erkender jeg — mod mine Følelser, at de skulle prygles, at de skulle indespærres, at de skulle sultes. Men hvad skulle vi da gøre? Saa kommer Spørgsmaalet: Hvis du selv var i den Stilling, hvad vilde du saa gøre? Det, jeg tror, der maa til, er, at man skal have en Strafferet, og at de, der blive Forstandere og Forstanderinder, gan-

ske som Lærerne sige: Vor Dygtighed bestaar i, at vi bruge den Ret, vi have, saa lidt som muligt og saa varsomt som muligt. Saa tror jeg i Virkeligheden, vi naaede det, der skulde til. Men her kommer igen dette, at ikke een vil kunne paastaa, at Fru Bransholm har brugt sin Straffemyndighed saa lidt som muligt. Jeg tror, at hun har misbrugt den. Det er det, som bør angribes, ikke, at hun i enkelte Tilfælde har været nødt til at straffe dem, som have forset sig, eftertrykkeligt, men at hun har straffet for Smaaforseelser Dag for Dag, saa at Børnene have gaaet i evig Frygt for Straf. Det viser, at hun ikke har Forstand paa, hvorledes et Børnehjem skal ledes. Og hvad er det for Børn, hun har haft med at gøre? Det er de vanartede, slemme Børn. Der er blevet læst op af Forhørsakterne, hvor slemme de ere. Men naar vi skulle undersøge Grundene til, at de ere saa slemme, og vi faa at se, at det er deres Hjem, der ere saa daarligere, at det i Virkeligheden er Omgivelserne, der have Skylden, at det i Virkeligheden er smaa forkrøblede Planter, som man betror til en nænsom Haand, idet man siger: Se at faa kraftige Planter ud deraf, tror jeg, enhver vil indrømme, at det vil Fru Bransholm aldrig magte paa den Maade, hun griber Sagen an.

Saa komme vi til de fejlagtige Forklaringer. Det var vidt og bredt, den ærede Ordfører for Reformpartiet talte om de fejlagtige Forklaringer. Og han sagde, at det var ret graverende, at det ærede Medlem for Aarhus nordre Valgkreds havde taget, hvad der kom frem, for gode Varer. Jeg har en Gang været i Forhør af en Dommer, og da havde jeg min evige Historie med at faa det, der var tilført Protokollen, til at stemme med mine Udsagn. Han havde misforstaaet mig og jeg ham, Gang paa Gang maatte der rettes, inden jeg naaede at faa det, der stod i Protokollen, saaledes affattet, at det stemte med, hvad jeg mente, der skulde staa i den, saa at det stemte med Sandheden. Jeg tror, at hvis ærede Medlemmer have været i Forhør, ville de erkende, at det er gaaet dem lige saa, at det er overordentlig vanskeligt at faa det, man virkelig har sagt, tilført Protokollen. Jeg ved i alt Fald mange, hvem det er gaaet saadan. Men naar det gælder os andre, hvordan gaar det saa med et Pigebarn, der møder til Forhør? Nu talte den ærede Ordfører for Reformpartiet om den fine Herre med høj Silkehat, men naar der nu kommer en Dommer, og han siger: I skulle tale Sandhed,